

LAPVÉG

Pósa bácsi mindazonáltal első számú közellenségünk volt, ugye, mármint nekünk, akik a kommunizmus ízlésvédő szárnyai alatt cseperedtünk fel, lettünk azzá, amivé lettünk, no, nem sokká lettünk, de ebben nem teljesen a megnevezett éra a ludas, ne is keverjük bele (nagyon) további gondolatmenetünkbe.

Lényeg, hogy Pósa bácsi egyet jelentett számunkra a negédességgel, az ízléstelenséggel, a nyelvi alacsonyossággal, a konzervativizmussal, ne kerülgessük tovább P.b. (nem összekeverendő az MSZMP KB PB meg hasonlók valamelyik (köz)ismerten ködös rövidítésével) kását, P.b. egyet kellett jelentsen tekintetünkben a dilettantizmussal.

Mindez úgy történt, hogy közben gőzünk sem volt arról, valójában ki is volt ez a P.b. és mit művelt. Mivelni persze csak kellett neki valamit, hogy ennyire a gyermekirodalom legaljává és első számú közellenségévé angazsáltatták.

A *Móra Könyvkiadó*, jelesen *Csokonai Attila szerkesztő* azután a már nem is túl közeli múltban újraindította *Az Én Újságom*-at, azaz Pósa Lajos és Benedek Elek századfordulós gyermeklapját. (Lehet, hogy öregszem már csöppet, de úgy rémlik, mintha Benedek Eleket sem döntötték volna rám tonnaszám gyermekkorom könyvkiadói... Hála Istennek, mostanság már a bölcs öreg mester összegyűjtött munkáit is kézbe vehetik ifjú rajongói.)

A színes gyermekújság gonddal szerkesztett újkori kiadványai után most előrukkolt Csokonai költő úr egy válogatással is, melynek kezdő és végpontjai: 1889 – 1914. Az *Én Újságom* "első korszakának" e válogatása olyan neveket – és természetesen műveket, minőségeket – sorakoztat fel, mint Gárdonyi Géza, Herczeg Ferenc, Jókai Mór, Krúdy Gyula, Lovik Károly, Móra Ferenc, Sebők Zsigmond, Thury Zoltán, Bródy Sándor (tőle egy teljes regényt közöl folytatásokban...). Hm. Nem is rossz névsor ez, ha ismét átfutjuk. Nyilván két dolog lehet itt. Egyik, hogy ezt a fél-tucatnyi jeles író t cserben hagyta a jóérzése, méltósága, írói büszkesége, s egy öreg nyálas dilettáns csapdájába estek. Vagy – és ez látszik valószínűbbnek – megint átverték bennünket.

Én az utóbbira szavazok. Nagy kincs ez a mostani kiadvány, hónapokra olvasmányt kínáló válogatás, hiszen arról tudósít, volt itt a gyerekeknek igazi irodalma, igazi lapja, volt, s a legjobbak írtak, dolgoztak nekik, a lapba bele. Szóval, volt – a századfordulón. Meg kéne hát becsülnünk a gondokkal küszködő Kincskeresőt, *Az Én Újságomat*, amelyek még vannak, ma, a mai gyerekeknek. Ha nem figyelünk azonban oda, nem sokáig lesznek. S mit fog szemlézni, mit fog mondani rólunk akkor a jövő Lapvég-írója, ha nagyapái gyermekirodalmáról (jaj, ezek mi vagyunk, jaj, ezeket mi írjuk) akar majd szívmengető sorokban beszámolni...